

Tənhalığın üsyanı

Hər şey qaldı arxada,
Hər şey qaldı geridə,
Nəçin könلüm darıxqan,
Tarimardır bu yerdə -

Evdən-eşikdən kənar,
Son tüstüsü buglanan,
Urəyim sönük fanar...
Ya bilmirəm soluxmus
bir payız bənövşəsi,
Ya bəlkə, tək bulağam,
Üzündə buz şüşəsi –
Bir əl toxunsa əgər
Ya smar, ya əriyər
Bir də soyuyub gedər
Könلüm uyuyub gedər...

Heyif o etibardan,
Heyif o intizardan -
Solən yaşıllıqların,
Olan yaxşılıqların
Axırı nə?
bir heç nə...
Tutub bu hecnəlikdən
Hara gedim, bilmirəm...
Uçdum hansı yuvadan?
Hara yetim, bilmirəm,
Harda bitim, bilmirəm
Bilmirəm hansı üzü
Tutub üzüm, gəlmişəm.
Mənə elə gəldi ki,
Sən məndən incimisən,
Mən səndən incimişəm
Dönüb, küsüb gəlmişəm
İndi bildim tənhayam
Gündüzişmə, gecəmdə -
Evdən-eşikdən uzaq...
Mən bir asi yalquzaq
Qurd ulayır icimdə.

Dayan görüm, sən Allah,
Yol yaratsın Yaradan!
Səninlə barış üçün
Söz gəzirəm arada...

Bilirəm, yalvarışla
Hiylə sözlə xoşun yox
Üstün olmaq həvəsin
Bir haqsız savaşı yox.
Eh, nə qəsd-qərəzdi?..
Biz küsi saxlamazdıq,
İnciklik havasında
Dilimiz işləməzdi.

Hardan dogub bu duygu
Hardan gəlib bu sorğu;
Ömrün hansı üzüdü? -
Sən yoxsan bu dünyada
Bu nə umu-küsüdü?..

Sən ki, yoxsan dünyada
Nədir bu giley-güzar
Burda tale sirri var.

O köhnə cığırında
Bəlkə, otlar icində
Ömrünü axırında
Əkdiklərin göyərrib,
Açıb gülün, çiçəyin
Baxmamışam, keçmişəm
İncik düşüb ürəyin?

Bu həyat sənin idi
Köhnə ocaq yerində
Sönüb qalan kösövlər
Alovlanıb bu səhər...
Ammə basqa əl ilə
Ammə basqa ocaqda –
Sən qalmısan qıraqda,

Musa YAQUB Sinə dagıma baxma, Üstündən hicran keçib

Mən qalmışam uzaqda
Görmüsən, mən də yoxam
Həmin ocaq başında
İncik-incik yanımsan
Ömrün qara daşında
O qızılı donun da
Evdə qalmışdı hələ.
Bəlkə, o keçib ələ
Kimisə geyindirib,
Kimisə isindirib
Bu, sənə ayan olub
Ruhunu diksindirib
Məni də diksindirib.

Dayan, sən Allah, dayan,
Könلüm sınıq, darıxqan.
Çaxıb çox ildırımlar
Çaylaq dası od tutub
Məni də yandırılar.
Göyün tağına baxma,
Bulud qalib, dan keçib.
Sinə dagıma baxma
Üstündən hicran keçib.

Xoş xəbər ol, xos çapar,
Dur ayaga, umudum!
Tut qolumdan sən apar:
Gedim, təzədən gedim
Ocağım yanan yerə.
Urəyim məqam tutub,
Könلüm dayanan yerə.

Qızıl balıqlar kimi,
Çay daşımı tanıyıram.
Açın ilkin yolumu,
Öz daşında bayılıram.

Orda cığır saldığım,
Qoşa keçdiyim yerə.
Bütün sevgilərimə,
O and içdiyim yerə.

Ev-eşiə qarışım,
Öz arxımla danışım.
Mən də köhnə kösövəm,
Ocağımda alışıram.

Daha səni tapmaram,
Keçdi qoşa günlərim,
Tək günümlə barışım,
Xatirə günlərimin
Ətəyindən yapışım.

Giley-güzar sarıdan,
Dolub daha siyahım –
Öz günahım, öz ahım –
Gedər qiyamətəcən,
Bütün tənhalıqları,
Çapıb gedər qiyamım!

payız, 2016
Bakı

Qızıl dan kimi

Sən Allah, bu gülü yasa aparma,
Bu gül ləçəyində basqa həyat gör.
Bu qızılgüllərdən mənə qanad hör,
Sən Allah, bu gülü yasa aparma...

Qızıl dan yerindən rəng alıb bu rəng,
Göylərdən nur alıb, günəşdən cələng,
Bu doğulmaq üçün, uçmaq üçündür
Qəvsi-quzeyləri qucmaq üçündür,
Sən Allah, bu gülü yasa aparma...

Torpaq bitirəni gül eylər gedər,
Torpaq itirəni kül eylər gedər.
Bu ki mələklərin rəng düzüümüdü
Körpənin süd rəngli təbəssümüdü,
Sən Allah, bu gülü yasa aparma...

Torpaq! Qara torpaq, fırçana əhsən
Fırçanın verdiyi bu cana əhsən!
Qırxyarpaq qızılgül İlahinindir,
Vurduğu ilməyə, qırçına əhsən!

Yəqin dünya əvvəl hər yeri gülşən,
Yəni qızılgüllü, qızıl bağ olub
Qədirbilməzlərin əlindən düşən
Gedib çöldə bitib bağı dağ olub.

Tamam başdan-başə
heyratdı, vallah,
Vallah möcüzədir, möcüzə, güllər.
Yaz ağzı elə cür tələsibdilər,
Dönüb bənövşəyə, nərgizə güllər.

Bu qırxləçəyi gör, qızılı yarpaq –
Şanapipiklərin başında daraq –
O aşiq bülbüllər hamıdan qabaq
Düşünü güllərə sipər eyləyib
Sən bu qızıl donlu mələklərə bax
Boynunu qızılgül çəpər eyləyib

Çəpərin qurbanı, a gül yanaqlar,
Belə açılmışdım mən də qabaqlar –
Bu ilahi güllər qırmızı donda
Mənim də sinəmdə bitmişdi onda –
O da ilk məhəbbət alovlarıydı
Ağ güllər təmizlik qırovlarıydı –
Məni apardılar eşq aləminə
Hələ də ordayam dönüb gəlmərəm –
Ölərəm qalaram – sönüb gəlmərəm.

İlk sevgi qızılı şimşək ömrüdü,
Özü çaxıb gedər, fırtını qalar,
İztirab bu eşqin daha kömrüdü –
Qara, qırmızımı, sarımı qalar...

Bizim qaşımızda gül mayası var,
Onunçün gözəllər gülyanaqdılar –
Dan yeri qırmızı.
Qürublar sarı...
Sən Allah, bu gülün kefinə dəymə,
Çevirmə üzünü qüruba sarı
Sən Allah, bu gülü yasa aparma...

yay, payız. 2016
Buyuz

Qış gəlir

Xırdaca budaqlar qırov bağladı,
Hər ağac başına bir cuna düşdü.
Keçdi ildırımdan gümüş dolular
Yerdə xəzəllərin ovcuna düşdü.

Dərənin dibini sel-su xışladı,
Bir keçəl tərəni dolu daşladı.
Qış da ilk dərşinə belə başladı,
Bir yaşıl saltənət çovğuna düşdü.

Qırov çəmənlərdən rəngi ovladı,
Alıb sarmaşığı buz buxovladı.
Külək yumruladı, tufan qovladı
Qışın ilk qəzəbi yulğuna düşdü.

Vaxt vardı kirşəmiz döşdə çapardı,
Yerdəki qarı da göydə qapardı.
Bir az gücüm vardı payız apardı
Qışımız bir ömrü yorğuna düşdü.

7 avqust. 2016
Nabran

Səyirmə

Dağ yeridir, bir az yollar əyridi,
Sərvi gördüm tellərini hörəndə.
Qəfil çıxdı,
dodaqlarım səyridi
Almayanaq sərvi - nazı görəndə.

Dost elində doğma sözüüm - səyirmə
“Seyirmani” səyirmə də, əyilmə.
Söz atımı səyirdim öz xeyrimə,
Xoş rəftarı, xoş avazı görəndə
Qəfil çıxdı, dodaqlarım səyirdi
Almayanaq sərvi - nazı görəndə.

2016
Gürcüstan, Səyirmə

Qızıl payız, Qızıl daş

Qızıl payız, qızılını neylədin? –
Rəngi səndə, qiymət qaldı payızda.
Fani dünya qızılını bəkləyər,
Sənin canın çən-dumanda sızıldar.

Qızıl payız, qızılını neylədin? –
Qızılların yarpaq-yarpaq töküldü,
Arxa dolub çör-çöplərə бүküldü
Bir meşənin ehtışamı söküldü
Qızıl payız, qızılını neylədin...

Sarağanın yarpaqları qızıldan,
Sarı cağan meşəsindən gün doğur;
Tək budaqda cüt yarpaqlar asılqan,
Yel quş uçan yarpaqları qurudub;
Asılqanda sarıköynək libası –
Özü uçub, köynəyini unudub...

Möhtəşəmdir, möhtəşəmdir,
möhtəşəm,
Torpaq ulu, xəzən təzə, gül həşəm
Qızıl payız, qızılını neylədin? –
Eh, nə deyim, quru gedir, yaş gedir,
Tamah cibdə, yenə qızıl daş gedir –
Qucaqlardan-qucaqlara atılmış,
Bu əllərdən o əllərə satılmış
Daş qızıllar yenə qaldı yiyəsiz...
Şair, buna, bəlkə, bir söz deyəsiz:

- Bəlkə də, borcundan
çıxmadım, Vətən!
Ömür bahar deyil, bir də qayıtsın,
Ölsəm də qoynunda qoy ölümi ki mən
Çürüyüm, bir ovuc torpağın artsın.

Nə yaxşı ki, qızıl sözlər deyən var,
Qızıl sözlə qızıl paltar geyən var –
Nə yaxşı ki, daşa tamah içində
Hələ sənə “qızıl payız” deyən var.
Çünki sənin torpaq adlı yiyən var.

Kirayədən-kirayəyə verilmiş
Daş qızıllar yenə qaldı yiyəsiz.

Yarpağa bax, yarpağa bax, yarpağa
Yel gətirdi, sel apardı, yer aldı
Yarpaq idi, yenə döndü torpağa...

Qızıl günəş bir də yerə baş əydi,
Bu, torpağa əbədi bir dəyardı
Bu dünyanın qızıl daşı göyərmiş
Bir də gördün, qızıl payız göyərdi.
noyabr, 2016
Buyuz